

Sygn. akt VII Kp 324/15

(1 Ds 339/15/D)

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Siedlcach VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Banasiuk

Protokolant st.sekr.sąd.Magdalena Wereda

Przy udziale Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. na posiedzeniu

zażalenia A. S. (1), A. S. (2) i A. B.

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Siedlcach z dnia 09 lipca 2015 r. o umorzeniu dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 306 § 2 kpk w zw. z art. 465 § 2 kpk i w zw. z art. 437 § 1 kpk – zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 09 lipca 2015 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Siedlcach umorzył dochodzenie w sprawie:

I. zaistniałego w okresie od 1 lipca 2014 r. do 22 kwietnia 2015 r. w S. woj. (...), uporczywego nękania A. S. (2), A. S. (1) oraz ich małoletnich dzieci W. S. i D. M. polegającego na niepokojeniu, wszczynaniu awantur, wyzywaniu rodziny słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, wypowiedaniu gróźb spalenia samochodu, które wzbudziło u pokrzywdzonych uzasadnione poczucie zagrożenia - tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego - art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.

II. zaistniałego w okresie od 1 lipca 2014 r. do 22 kwietnia 2015 r. w S., woj. (...) uporczywego nękania B. J. polegającego na niepokojeniu, wszczynaniu awantur, wypowiedaniu gróźb pobicia oraz wyzywaniu słowami uznanymi powszechnie za obelżywe, które wzbudziło u pokrzywdzonej uzasadnione poczucie zagrożenia tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego - art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k.

III. zaistniałego w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. w S. woj. (...) naruszenia nietykalności cielesnej I. B. poprzez szarpanie za ubranie oraz znieważenie jej słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wobec stwierdzenia braku interesu społecznego w objęciu ścigania z urzędu - art. 322 § 1 k.p.k.

IV. zaistniałego w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 marca 2015 r. w S. woj. (...) znieważenia w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru małoletniej P. N. słowami wulgarnymi i uznanymi powszechnie za obelżywe tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - wobec stwierdzenia braku interesu społecznego w objęciu ścigania z urzędu - art. 322 § 1 k.p.k.

V. zaistniałego w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 marca 2015 r. w S. woj. (...) znieważenia w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru małoletniego B. N. słowami wulgarnymi i uznanymi

powszechnie za obelżywe tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - wobec stwierdzenia braku interesu społecznego w objęciu ścigania z urzędu - art. 322 § 1 k.p.k.

VI. zaistniałego w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 marca 2015 r. w S. woj. (...) znieważenia w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru małoletniej O. N. słowami wulgarnymi i uznanymi powszechnie za obelżywe tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - wobec stwierdzenia braku interesu społecznego w objęciu ścigania z urzędu - art. 322 § 1 k.p.k.

VII. zaistniałego w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1 października 2014 r. do 31 marca 2015 r. w S. woj. (...) znieważenia w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru A. B. słowami wulgarnymi i uznanymi powszechnie za obelżywe tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - wobec stwierdzenia braku interesu społecznego w objęciu ścigania z urzędu - art. 322 § 1 k.p.k. - na podstawie art. 322 § 1 k.p.k.

VIII. zaistniałego w okresie od 1 października 2014 r. do 19 marca 2015 r. w S. woj. (...) fizycznego i psychicznego znęcania się nad M. P. i J. P. poprzez poniżanie ich, wyzywanie słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz bicie rękami po całym ciele tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. - wobec stwierdzenia, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu - art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Postanowienie to zaskarżyli A. S. (1), A. S. (2) i A. B., którzy wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia, kontynuowanie postępowania i przesłuchanie w charakterze świadków A. i M. M. (1), R. O. oraz wszystkich, którzy podpisali petycję.

Sąd Rejonowy w Siedlcach, zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Prokurator w w/w zakresie prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i wyciągnął z niego właściwe wnioski.

Nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z uporczywością wskazaną w art. 190a § 1 kk. Głównym znamieniem strony przedmiotowej art. 190a § 1, dotyczącym sposobu działania sprawcy, jest znamię uporczywego nękania. Nękanie to świadome i zamierzone działanie sprawcy (nie ma nękania w formie zaniechania), które obejmuje powtarzające się akty zbliżania się do ofiary, np. śledzenie jej, komunikowanie się wbrew jej woli, zwłaszcza składanie niechcianych przez nią propozycji, oświadczeń, deklaracji itp.

Należy podkreślić, że powyższe akty wykonawcze muszą ponadto cechować się uporczywością – muszą się powtarzać. Jednorazowy akt nie będzie nigdy uporczywy.

Zasadnie Prokurator Rejonowy uznał, iż zachowanie H. K. w stosunku do rodziny S. nie realizuje znamion przestępstwa z art. 190a § 1 k.k., bowiem dla uznania, iż doszło do wyczerpania znamion przestępstwa stalkingu niezbędne jest ustalenie, że doszło do uporczywego nękania innej osoby, przy czym znamię uporczywego nękania winno być oceniane w sposób obiektywny mając na uwadze okoliczność faktyczne konkretnej sprawy. W przedmiotowej sprawie po przesłuchaniu świadków ustalono, iż obie strony są ze sobą skonfliktowane i czują się nęcane, Zaczepki, wyzwiska nie są środkiem mającym służyć nękanii, a dochodzi do nich w sposób spontaniczny podczas spotkań skonfliktowanych stron. Analogiczna sytuacja ma miejsce w stosunku do B. J., gdzie dochodziło do typowych awantur sąsiedzkich, podczas których obie strony używały wobec siebie słów wulgarnych i obelżywych.

Odnosnie czynów z pkt III-VII to zauważyć należy, iż wszystkie należą do przestępstw prywatnoskargowych, co oznacza, iż ściganie tychże przestępstw odbywa się z oskarżenia prywatnego chyba, że interes społeczny wymaga kontynuowania ścigania z urzędu. Wobec nie dopatrzania interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania tych przestępstw z urzędu, z uwagi na obopólny konflikt, I. B. jest uprawniona do wniesienia własnego, prywatnego aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego w Siedlcach, o czym została w sposób jasny pouczona w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Podobnie sytuacja się ma w zakresie znieważenia małoletnich dzieci K. N. tj. P. N., B. N. oraz O.

N. słowami wulgarnymi i uznanymi powszechnie za obelżywe. Każdy z tych czynów również stanowi przestępstwo prywatnoskargowe i obowiązują takie same zasady, jak w stosunku do I. B..

Analogicznie jest w sytuacji znieważenia słowami wulgarnymi i uznanymi powszechnie za obelżywe A. B..

Odnosnie ostatniego czynu, to zauważyć należy, iż zebrany materiał dowodowy nie potwierdził, iż doszło do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Funkcjonariusze policji zeznali, iż nie zauważyli, aby coś złego działo się w rodzinie H. K.. J. N. podał, iż dzieci były zadbane i brak było zewnętrznych śladów znęcania się, nadto dzieci w żaden sposób nie okazywały, że może dziać się im krzywda. Załączone do akt opinie wychowawców szkolnych M. i J. P. wskazują, iż H. K. interesuje się dziećmi, odbiera ich ze szkoły, a jej relacje z dziećmi cechuje silna więź emocjonalna.

Z uwagi na powyższe, Sąd postanowił jak na wstępie.